

Matí božja v sirotišču.

Igrokaz v enem dejanju.

Osebe:

Sestra Stanislava, prednica.
Ludovika, gospa.
Milica, |
Lenica, | sirote.
Rožica, |
Emica, |
Uršula, vratarica.
Ciganska deklica.

Soba v sirotišču.

Prví prizor.

Sestra prednica Stanislava, ki šiva, in gospa Ludovika, mlada vdova.

Ludovika (pogledovaje na podobo M. B., ki visi na steni). Tako konča človek, ki je nesrečen. Kdo bi si bil mislil kaj takega na dan moje poroke! Moj soprog je bil takrat zdrav, a je umrl že po treh letih. O moj Bog! (Steguje roki proti podobi.) V enem letu sem izgubila soproga in edino hčerko Dragico!

Stanislava. Danes vas že spet premaguje žalost!

Ludovika. O ti moja ljuba, ljuba Dragica! (Zajoče.)

Stanislava. Potolažite se vendar, gospa Ludovika! Kolikokrat ste mi že pravili o tem! Sedaj ste že osmo leto pri nas, pa niste še pozabili. Vdajte se v voljo božjo, ki je najboljša! Božja previdnost vas je pripeljala k nam v mirno zavetje.

Ludovika. Vi ste srečni, sestra Stanislava, ker vam ni treba žalovati po tako dragih osebah. O, moja Dragica! (Joče.)

Stanislava. Zatecite se k molitvi; saj je molitev najboljša tolažba.

Ludovika. O kolikokrat sem se že goreče obrnila do mile Matere božje (pogleda na podobo), pa vse zastonj! Dragice, moje edine hčerke, ne bom videla nikdar več!

Stanislava. Vi ne morete tega vedeti!

Ludovika. Kadar pogledam to milo podobo, se spomnim Dragice. (Joče.)

Stanislava. Zaupajte, gospa Ludovika, v Marijo, ki je pomoč kristjanov, pa boste videli, da se bo vse obrnilo na bolje.

Ludovika. Uboga Dragica je padla gotovo v vodo, ki je bila takrat takó narastla. Odnese jo je Bog ve kam. Takrat sem ji bila naredila krilce, ki je bilo podobno plašču te Matere božje. Zdaj je že osem let tega. Oh, koliko žalosti sem pretpela v tem času.

Stanislava. Jaz sem pa prepričana, da varuje Dragico Marija.

Ludovika. Dal Bog, da bi bilo res!

Drugi prizor.

Prejšnji in sirota Milica.

Stanislava. Milica, pojdi h gospe Ludoviki, da ne bo žalostna.

Milica. Zakaj jočete, častita gospa Ludovika?

Ludovika. Po moji ljubi Dragici jočem.

Milca. Naj vam bom jaz za vašo Dragico!

Stanislava (gospe Ludoviki). Pojdite, gospa, nekoliko na vrt z Milico, da se znabiti razvedrite in pozabite na to, kar je bilo. Sami si itak ne morete pomagati.

Ludovika. Res, da si ne morem pomagati. Pojdi, draga Milica, bodi mi ti za mojo ljubo Dragico. (Jo poljubi in odide ž njo.)

Tretji prizor.

Sirote Lenica, Rožica in Emica vstopijo.

Lenica. Sestra prednica, danes je pa gospa Ludovika spet tako žalostna. Kako naj jo razvedrimo?

Stanislava. Spomnila se je spet svoje ljube Dragice.

Lenica. Uboga gospa!

Rožica. Koliko smo že zanjo molile.

Stanislava. Kadar pride v to-le sobo in pogleda na to podobo, pa se spomni Dragice in je žalostna.

Emica. Zakaj se spomni?

Stanislava. Glej, to podobo je prinesla gospa Ludovika s seboj pred osmimi leti, ko se je priselila v naše zavetišče. Dragica je to-le podobo večkrat poljubovala in je nosila krilce, ki je bilo podobno plašču te Matere božje.

Lenica. O kako lepo!

Rožica. Me bomo od sedaj tako-le prosile Marijo (stopi pred podobo): O Marija, vrni Dragico gospe Ludoviki, da ne bo več žalovala!

Sirote (skupaj). O Marija, vrni Dragico gospe Ludoviki, da ne bo več žalovala!

Emica (glasno). O Marija, vrni Dragico, da bomo videle njeno lepo krilce!

Sirote (skupaj). O Marija, vrni Dragico, da bomo videle njeno lepo krilce!

Stanislava. Pojdimo sedaj na vrt in povejmo gospe Ludoviki, kako bomo molile k Materi božji. (Odidejo.)

Četrty prizor.

Nekdo pozvoni. Vratarica Uršula prihiti in odpre. Ciganska deklica vstopi.

Uršula. Kaj bi rada?

Ciganska deklica. Prosim, sprejmite med pod streho.

Uršula. Ti si ciganka!

Ciganska deklica. Jaz nočem biti ciganka! Prosim, sprejmite me.

Uršula. Počakaj nekoliko, da pokličem sestro prednico. (Teče za oder in zakliče): Sestra prednica, pridite nekoliko sèm! (Se vrne. Kmalu nato pride sestra prednica.)

Peti prizor.

Prejšnji in Stanislava.

Stanislava. Kaj bi rada ta deklica?

Ciganska deklica. Imejte usmiljenje z menoj in vsprejmite me pod streho v imenu Jezusovem in Marijinem.

Stanislava. Odkod si ti?

Ciganska deklica. Ne zamerite — tega ne vem. Cigani so me bili ukradli in ne vem, odkod sem. Zdaj sem jim pa ušla in nočem biti več ciganka. Prosim, usmilite se me!

Stanislava. Tebe so cigani ukradli? Ali je že dolgo tega?

Ciganska deklica. Dolgo, dolgo! Bila sem še majhna. (Zajoče.)

Stanislava. Ne joči! Ali se spominjaš dobro, kako je to bilo?

Ciganska deklica. Klicala sem na pomoč, pa ni nič pomagalo. Odnegli so me na tuje, da nisem znala več nazaj. Varovali so me, da jim nisem ušla.

Stanislava. In danes si jim ušla?

Ciganska deklica. Davi sem jim utekla, ko so šli beračit po hišah. V imenu Jezusovem in Marijinem vas prosim, vsprejmite me pod streho. Jaz nisem ciganka in bom pridna.

Stanislava. To je pač malo težavno!

Ciganska deklica (gledaje na podobo). Kdo vam je dal to podobo? (Glasno): To je moja Mati božja!

Stanislava. Kaj si domišljuješ, otrok?

Ciganska deklica (s povzdignjenim glasom). Ne, ne! (Z jokajočim glasom): To je moja Mati božja! Poglejte tu zaznamovano mesto, kjer sem jo neštetokrat poljubila kot otrok. To je moja Mati božja! Poglejte ta-le plašč! Tako krilce mi je naredila moja ljuba mamica, ko sem bila še majhna. To je moja Mati božja! Kdo vam je pa dal to podobo? (Začne jokati na glas.)

Stanislava (Uršuli). Teci brž po gospo Ludoviko. Zdi se mi vse tako čudno. (Uršula naglo odide. Protí deklici): Kako se pa zoveš?

Ciganska deklica. Pri ciganih so mi rekli Lili, a sem Dragica. Tako me je zvala moja mama, ko me je dvigala k tej podobi, da sem jo poljubovala. Jaz sem Dragica in to je moja Mati božja! (Pade na kolena pred podobo in povzdigne roki.)

Stanislava (se skloni in jo hoče tolažiti). Potolaži se vendar! Kaj ti je, ljubo dete?

Ciganska deklica (vsa tresoča se). To je moja Mati božja, ki sem se je vsaki dan spominjala in prosila pomoči.

Stanislava. To je pa res čudno! Vstani, ljubo dete!

Šesti prizor.

Prejšnji, gospa Ludovika in Uršula.

Stanislava. Glejte, gospa Ludovika, tu je deklica, ki pravi, da je ta Mati božja njena in da se imenuje Dragica.

Ciganska deklica (spozna brž svojo mamico in zakliče z velikim glasom). O, to je pa moja mamica! (Skoči naglo k njej in jo srčno objame.) O moja draga mamica! (Zajoče na glas.)

Ludovika (ogledovaje deklico). Ali se mi sanja? Kako ti je pa ime?

Ciganska deklica (jokaje na ves glas). Jaz sem vaša Dragica! Cigani so me bili odpeljali od vas. Jaz sem vaša Dragica! Poglejte to-le mesto na podobi, ki sem jo poljubovala, in pogledajte krilce, ki sem je shranila. (Odveže naglo torbico, v kateri je imela krilce.)

Ludovika (vsa iz sebe). O moja zlata hčerka Dragica, kako ti je kaj? (Joče na glas.)

Ciganska deklica (tresoč se). Jaz sem vaša Dragica! Ne glejte me, ker sem črna, umazana in raztepena.

Stanislava. Čudne so božje poti. (Proti Uršuli): Teci hitro in poišči čiste obleke, da jo preoblečemo. (Uršula odide naglo.)

Ciganska deklica (nepretrgoma ihteč in ponavljajoč): Jaz sem vaša Dragica! Jaz sem vaša Dragica!

Sedmi prizor.

Ludovika (pritiskaje Dragico k sebi in poljubovaje jo). O, moj dragi otrok! Ti si moja zlata Dragica!

Ciganska deklica (tresoč se). Jaz sem vaša Dragica!

Lenica (sklonivši se k njej). Bodi naša sestrica, ljuba Dragica!

Rožica. Dragica, ne jokaj!

Milica. Jaz sem tvoja sestrica!

Emica. Jaz tudi!

Stanislava. Mati božja je Dragico vrnila. Otroci, nismo molili zastonj! Pojdimo sedaj, da Dragico preoblečemo!

Ludovika (pogledovaje podobo Matere božje). Hvala Tebi, o mati Marija, da si mi vrnila mojo zlato Dragico. (Poklekne pred podobo.)

Ciganska deklica (oklepaje se svoje mamice). Hvala Tebi, o Marija, da si mi vrnila mojo drago mamico!

(Zavesa pade.)

Dr. A. Pavlica.

